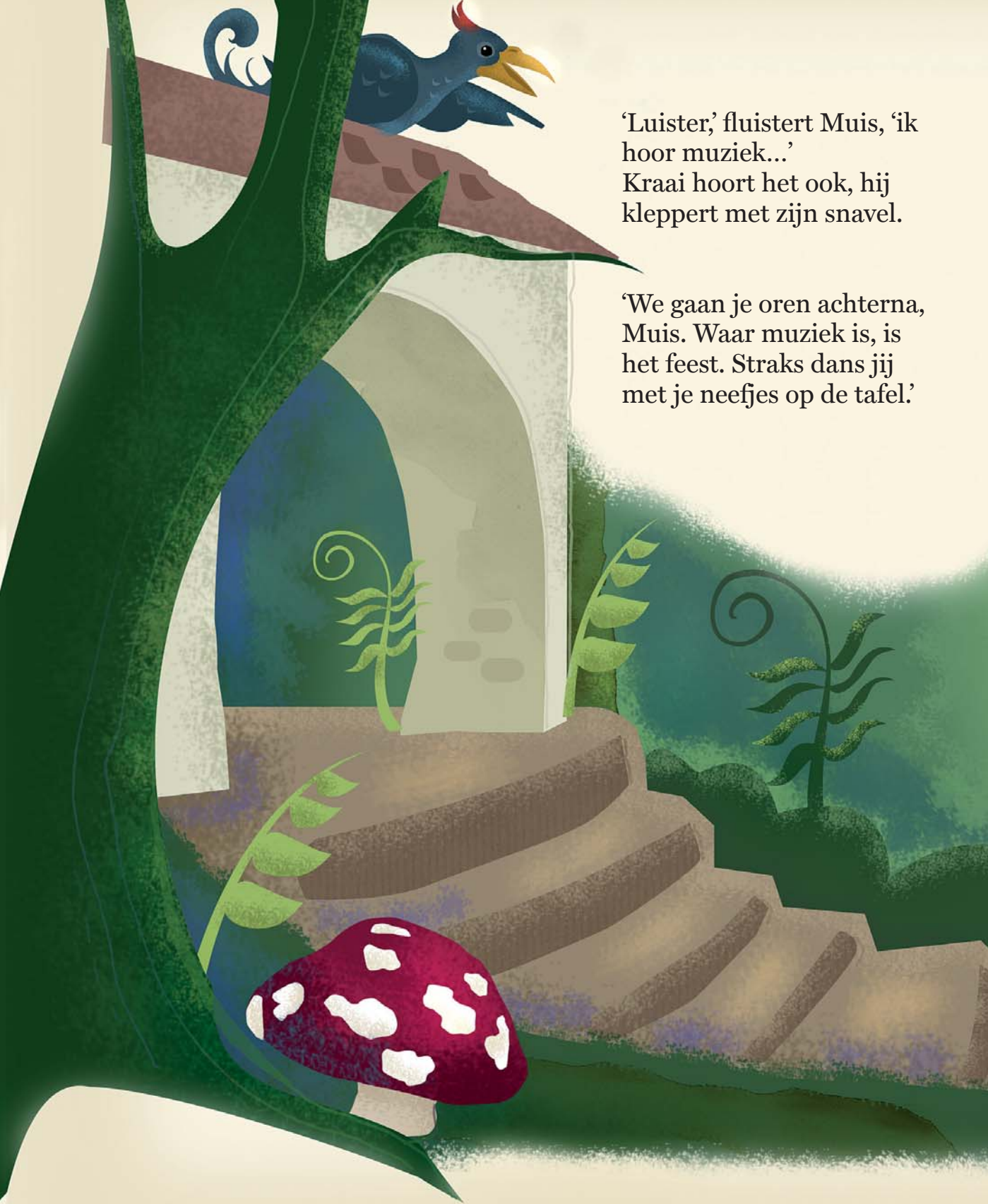

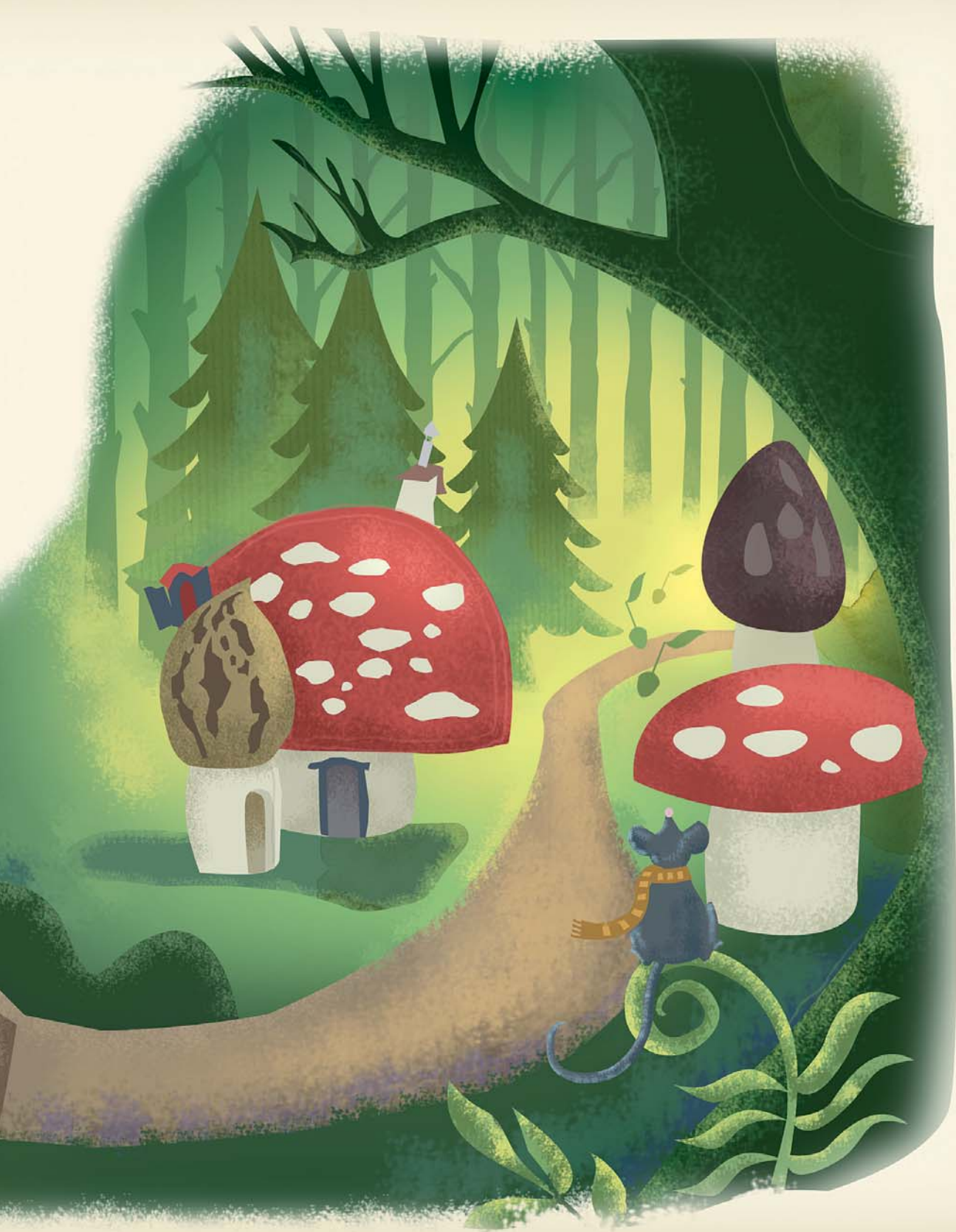
‘Nee!’ krast Kraai. ‘Die slaapkop blijft hier liggen tot de prins haar wakker kust. Dat duurt misschien nog honderd jaar. Als we zo lang wachten is de taart al op.’

‘Luister,’ fluistert Muis, ‘ik hoor muziek...’
Kraai hoort het ook, hij kleppert met zijn snavel.

‘We gaan je oren achterna, Muis. Waar muziek is, is het feest. Straks dans jij met je neefjes op de tafel.’

‘Geen tijd voor feesten in mijn boom,’ zingt de muziekkabouter.
‘Ik klingel en ik pingel de hele dag maar door. Loop van
paddenstoel naar paddenstoel – zo kom je bij je doel. Wil je
vlugger naar je neefjes? Volg dan het notenspoor.’

Muis trippelt door de struiken en knabbelt aan een noot. Het is wel ver, dat muizenfeest. Wat is het Sprookjesbos toch groot! Muis raakt steeds verder van het pad. Ineens vindt hij geen nootjes meer, en waar is Kraai naartoe? Een witte wolk van mist waait op. Muis voelt zich eenzaam. Hij is moe.

Vanuit de mist hoort Muis een stem: 'Waar ga jij heen? Wat doe jij in het Sprookjesbos, zo helemaal alleen?'
'HELP!' roept Muis. 'Ben jij een spook?'
'Ha ha,' lacht Eek. 'Ik ben geen spook! Ik ben een eekhoorn. Ik zoek noten, en ik woon hier ook.'

‘Kan jij me helpen, Eek? Ik ben Kraai kwijt én het spoor met nootjes. Hoe kom ik op het muizenfeest met mijn moeie pootjes?’

‘Geen nood,’ zegt Eek, ‘ik weet wat jij moet doen. Laat je voeten lekker rusten en klim snel in deze schoen.’

De schoentjes gaan in driekwartsmaat, ze dansen door het bos.

Eén-twee-drie, één-twee-drie...

Ze huppelen langs Holle Bolle Gijs...